

ก้าวต่อไปของอุตสาหกรรมไทย

ในยุคฟื้นฟูความเชื่อมั่นการแก้ปัญหาโลกร้อน

27 สิงหาคม 2024

ก้าวต่อไปของอุตสาหกรรมไทย ในยุคฟื้นฟูความเชื่อมั่นการ แก้ปัญหาโลกร้อน

KEY SUMMARY

ความเร่งด่วนในการจัดการปัญหาโลกร้อนมีมาก แต่ความเชื่อมั่น (Trust) ต่อการ แก้ปัญหากำลังถูกสั่นคลอน

เราคงปฏิเสธไม่ได้ว่าทุกวันนี้ วิกฤตโลกร้อนกำลังส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจและวิถีชีวิตทางธรรมชาติที่รุนแรงมากขึ้นทั่วโลก รวมทั้งในไทย อย่างไรก็ดี เมื่อเทียบปัญหากับการแก้ปัญหา กลับพบว่า โลกยังห่างไกลจากเป้าหมายที่จะจำกัดไม่ให้อุณหภูมิเฉลี่ยของโลกสูงเกิน 1.5 องศาเซลเซียส ตามความตกลงปารีส ในปี 2015 ซึ่งเมื่อ ‘สิ่งที่เกิดขึ้นจริง’ กับ ‘สิ่งที่สัญญา’ ยังมีความแตกต่างกันมาก ความเชื่อมั่น (Trust) ที่มีต่อการผลักดันการแก้ปัญหาโลกร้อนจึงลดลงตามลำดับ ไม่ว่าจะเป็นความเชื่อมั่นต่อการออกนโยบายที่เหมาะสม เพียงพอ และตอบโจทย์ของภาครัฐ ต่อความมุ่งมั่นในการแก้ปัญหของผู้นำนโยบาย หรือแม้แต่ความเชื่อมั่นที่มีต่อภาพความสำเร็จตามความตกลงปารีส

‘สามแนวทาง’ เร่งฟื้นฟูความเชื่อมั่นและปิดช่องว่างในการแก้ปัญหาโลกร้อน

การเร่งฟื้นฟูความเชื่อมั่นเป็นสิ่งที่ยากไม่ได้ หากโลกต้องการเลี่ยงผลกระทบที่เลวร้ายที่สุดของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ เนื่องจากความเชื่อมั่นเป็นหัวใจสำคัญสำหรับการสร้างความร่วมมือ เพื่อขับเคลื่อนการแก้ปัญหาโลกร้อน ให้สัมฤทธิ์ผล โดยจากการวิเคราะห์ผลการประชุม COP28 และการประชุมสภาเศรษฐกิจโลกปี 2024 SCB EIC พบว่า ประชาคมโลกตัดสินใจใช้ 3 แนวทางเพื่อเร่งฟื้นฟูความเชื่อมั่นและปิดช่องว่างในการแก้ปัญหาโลกร้อน ได้แก่ 1) **‘Move faster’ เร่งขับเคลื่อนการแก้ปัญหาโลกร้อนให้เร็วและแรงขึ้น** เช่น การเร่งเพิ่มกำลังการผลิตพลังงานหมุนเวียน โลกขึ้น 3 เท่าภายในปี 2030 หรือภายในระยะเวลาเพียง 7 ปี 2) **‘More inclusive’ ต้องไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง** เช่น การผลักดันการลงทุนไปยังประเทศ ภูมิภาคหรือชุมชน ที่จะช่วยลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกได้มากที่สุด และ 3) **‘Beyond net zero’ ต้องคำนึงถึงการฟื้นฟูธรรมชาติควบคู่กันไปด้วย** เช่น การเร่งผลักดันการเกษตรรูปแบบใหม่ที่จะช่วยฟื้นฟูความหลากหลายทางชีวภาพในพื้นที่กว่า 1,000 ล้านไร่ภายในปี 2030

แนวทางแก้โลกร้อนในยุคฟื้นฟูความเชื่อมั่น จะทำให้มีทั้งกลุ่มอุตสาหกรรมที่มีโอกาส เติบโตมากขึ้น และกลุ่มอุตสาหกรรมที่ต้องเร่งปรับตัวเพื่อรับมือกับแรงกดดันที่เพิ่มขึ้น

แนวทางแก้ปัญหาโลกร้อนจะกระทบต่ออนาคตของอุตสาหกรรมไทยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ โดย SCB EIC แบ่งอุตสาหกรรมที่จะได้รับผลกระทบออกเป็นสองกลุ่มใหญ่ คือ กลุ่มที่มีโอกาสเติบโตมากขึ้นและกลุ่มที่ต้องเร่งปรับตัว โดยกลุ่มอุตสาหกรรมที่มีโอกาสเติบโตมากขึ้นมี 6 กลุ่ม คือ 1. กลุ่มอุตสาหกรรมที่อยู่ในห่วงโซ่อุปทานของพลังงานหมุนเวียน 2. กลุ่มอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการยกระดับประสิทธิภาพการใช้พลังงาน 3. กลุ่มอุตสาหกรรมที่อยู่ในห่วงโซ่อุปทานของรถไฟฟ้า 4. กลุ่มอุตสาหกรรมจัดการของเสีย 5. กลุ่มอุตสาหกรรมวัสดุชีวภาพ และ 6. กลุ่มอุตสาหกรรมเชื้อเพลิงคาร์บอนต่ำ ในขณะที่กลุ่มอุตสาหกรรมที่จะต้องเร่งปรับตัวเพื่อรับมือกับแรงกดดันที่มากขึ้นและคว่ำโอกาสทางธุรกิจมีอยู่ 3 กลุ่ม คือ 1. กลุ่มอุตสาหกรรมที่มีการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสูง เช่น น้ำมันและก๊าซ โรงไฟฟ้าจากเชื้อเพลิงฟอสซิล เหล็ก ซีเมนต์ 2. กลุ่มอุตสาหกรรมที่ส่งผล

กระทบต่อความหลากหลายทางชีวภาพสูง อาทิ เกษตร เหเมืองแร่ เคมีภัณฑ์ และ 3. กลุ่มอุตสาหกรรมที่เป็นส่วนหนึ่งของห่วงโซ่อุปทานโลก เช่น อิเล็กทรอนิกส์ รถยนต์สันดาปภายในและชิ้นส่วน

ผู้ประกอบการควรหันมาลดปล่อยก๊าซเรือนกระจกในกระบวนการดำเนินธุรกิจอย่างจริงจัง พร้อมทั้งแสวงหาโอกาสทางธุรกิจใหม่ ๆ จากแนวทางการแก้ปัญหาโลกร้อน

SCB EIC มองว่า การลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในกระบวนการดำเนินธุรกิจ กำลังกลายเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้สำหรับธุรกิจที่ต้องการเติบโตอย่างยั่งยืนในอนาคต เนื่องจากในระยะต่อไป บริษัทและประเทศต่าง ๆ ที่มีเป้าหมายลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกเป็นศูนย์ (Net zero) จะนำปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกของคู่ค้าหรือซัพพลายเออร์ มาใช้เป็นปัจจัยชี้ขาดในการเลือกซื้อวัตถุดิบและบริการมากขึ้น ดังนั้น ผู้ประกอบการควรหันมาลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในกระบวนการดำเนินธุรกิจอย่างจริงจัง ซึ่งสามารถดำเนินการผ่าน 5 ขั้นตอน คือ 1) ประเมินการปล่อยก๊าซเรือนกระจกขององค์กร 2) ตั้งเป้าหมายลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก 3) ค้นหาเทคโนโลยีและกลยุทธ์ที่จะช่วยลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก 4) ดำเนินการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก และ 5) ติดตาม ประเมินและรายงานผลการดำเนินงานต่อสาธารณะ โดยนอกจากการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกแล้ว ผู้ประกอบการควรแสวงหาโอกาสทางธุรกิจใหม่ ๆ ที่กำลังเกิดขึ้นจากการที่ทั่วโลกกำลังมุ่งสู่ Net zero ด้วย ไม่ว่าจะเป็นการมองหาโอกาสเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งในห่วงโซ่อุปทานของ 6 กลุ่มธุรกิจที่มีโอกาสเติบโตมากขึ้น หรือการใช้ประโยชน์จากแหล่งเงินทุนสีเขียว (Green finance) เพื่อสร้างสินค้าและบริการใหม่ ๆ ที่ตอบสนองต่อระบบเศรษฐกิจคาร์บอนต่ำและการฟื้นฟูธรรมชาติ

การสนับสนุนจากภาครัฐ คือ หัวใจสำคัญที่จะช่วยให้การปรับตัวของภาคเอกชนประสบความสำเร็จ

การมุ่งสู่เศรษฐกิจคาร์บอนต่ำ จะต้องอาศัยความร่วมมือของทุกภาคส่วนอย่างต่อเนื่องไปอีกราว 20 ปี โดยภาคเอกชนเพียงอย่างเดียวจะไม่สามารถผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนผ่าน จนนำไปสู่ความสำเร็จได้ ต้องอาศัยการสนับสนุนอย่างจริงจังจากภาครัฐ โดย SCB EIC มองว่า ภาครัฐสามารถมีบทบาทสนับสนุนการปรับตัวของภาคเอกชนได้อย่างน้อย 2 ประการ คือ 1) **ปรับเป้าหมาย Net zero ของประเทศให้เร็วขึ้น จากปี 2065 เป็น 2050 ให้สอดคล้องกับแนวทางโลก** โดยหากไม่มีการปรับเปลี่ยนไทยจะบรรลุ Net zero ช้ากว่า 123 ประเทศถึง 15 ปี และจะทำให้ไทยมีความเสี่ยงสูงที่จะหลุดออกจากวงจรการค้าโลกในอนาคต เนื่องจากประเทศและบริษัทต่าง ๆ ที่มีเป้าหมาย Net zero เร็วกว่าในปี 2050 มีแนวโน้มที่จะเลือกซื้อสินค้าและบริการเฉพาะจากประเทศและบริษัทที่มีเป้าหมาย Net zero ไม่ช้าไปกว่าเป้าหมายที่ประเทศหรือบริษัทของตนเองกำหนดไว้ 2) **เร่งออกมาตรการสนับสนุนให้ธุรกิจและครัวเรือนปรับตัวลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกและปรับวิถีชีวิตที่นำไปสู่การบรรลุเป้าหมาย Net zero** ไม่ว่าจะเป็นการออกมาตรการสร้างแรงจูงใจสำหรับผู้ประกอบการและผู้บริโภคที่มีความพร้อมด้านทรัพยากรแต่ขาดแรงจูงใจในการปรับตัว เช่น กฎหมายลดอัตราเงินเฟ้อของสหรัฐฯ มีการมอบเครดิตภาษีให้อุตสาหกรรมต่าง ๆ ที่หันมาใช้พลังงานหมุนเวียนทดแทนการใช้เชื้อเพลิงฟอสซิล หรือการออกมาตรการช่วยเหลือสำหรับผู้ประกอบการหรือผู้บริโภคที่ขาดทรัพยากรในการปรับตัว เช่น สนับสนุนสินเชื่ออัตราดอกเบี้ยต่ำ โดยการดำเนินการดังกล่าวนอกจากจะช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการดึงดูดการลงทุนของประเทศแล้ว ยังเป็นการช่วยสนับสนุนอุตสาหกรรมของไทย โดยเฉพาะอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดเล็กละให้สามารถปรับเปลี่ยนไปสู่เศรษฐกิจคาร์บอนต่ำได้อย่างทัน่วงทัน

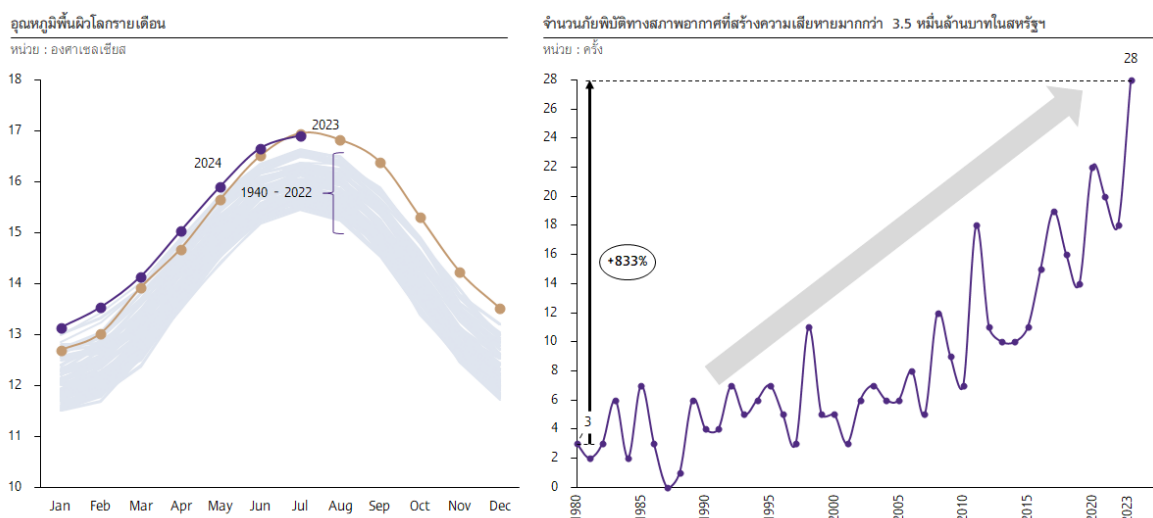
การแก้ปัญหาโลกร้อนในช่วงที่ผ่านมา...ห่างไกลเป้าหมายแค่ไหน?

ความเร่งด่วนในการจัดการปัญหาโลกร้อนมีมาก เราคงปฏิเสธไม่ได้ว่าทุกวันนี้ วิกฤติโลกร้อนกำลังส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจและสังคมทั่วโลกอย่างรุนแรงมากขึ้น โดยในเดือน มิ.ย. ที่ผ่านมาอุณหภูมิโลกทุบสถิติร้อนที่สุดเป็นประวัติการณ์อีกครั้ง และนับเป็นการทุบสถิติสูงสูดนานติดต่อกันเป็นเวลา 13 เดือน ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อเราดูข้อมูลภัยพิบัติของสหรัฐฯ ซึ่งเป็นประเทศที่มีการเก็บข้อมูลอย่างละเอียดและต่อเนื่อง เราจะพบว่า จำนวนการเกิดภัยพิบัติขนาดใหญ่จากภูมิอากาศแปรปรวนมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ประมาณปี 2000 เป็นต้นมา และมีจำนวนสูงสุดในปีที่ผ่านมานี้ (รูปที่ 1) โดยในกรณีของไทย วิกฤติโลกร้อนก็กำลังส่งผลกระทบต่ออย่างชัดเจนขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งจากอุณหภูมิที่พุ่งสูงขึ้นและปริมาณฝนที่แปรปรวนยิ่งขึ้น จนทำให้เกิดปัญหาน้ำท่วมและภัยแล้งที่สร้างความเสียหายรุนแรงขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงปี 2010 – 2022 ที่มูลค่าความเสียหายสะสมจากภัยแล้งและน้ำท่วมในไทยอยู่สูงถึงราว 1.4 ล้านล้านบาท หรือปรับตัวเพิ่มขึ้นสูงถึงราว 34 เท่าจากมูลค่าความเสียหายสะสมในช่วงปี 2000 – 2009 (รูปที่ 2)

อย่างไรก็ดี ความเชื่อมั่น (Trust) ต่อการแก้ปัญหาโลกร้อนของประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกกำลัง

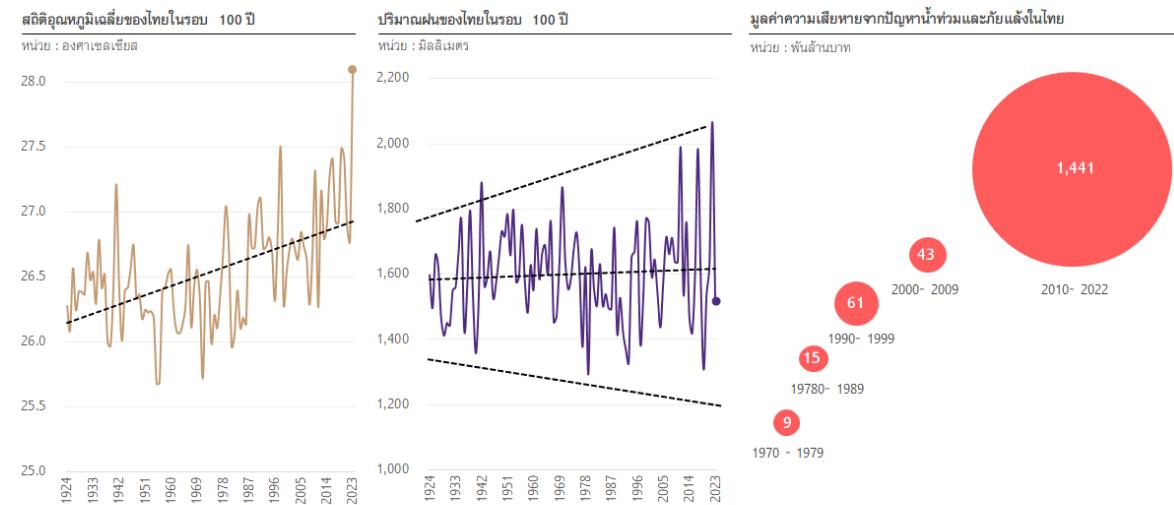
ถูกสั่นคลอน เนื่องจากโลกของเราห่างไกลจากเป้าหมายที่จะจำกัดไม่ให้อุณหภูมิเฉลี่ยของโลกสูงเกิน 1.5 องศาเซลเซียส ตามความตกลงปารีส (Paris agreement) ในปี 2015 โดยรายงานการทวนสถานการณ์และการดำเนินงานระดับโลก (Global stocktake) ของสหประชาชาติเพื่อบรรลุเป้าหมายของความตกลงปารีส ที่เผยแพร่ในเดือน ก.ย. ปี 2023 ชี้ให้เห็นว่า การดำเนินงานตามแผนลดปล่อยก๊าซเรือนกระจกที่ทั่วโลกประกาศไว้ จะทำให้อุณหภูมิโลกสูงขึ้น 2.1 – 2.8 องศาเซลเซียส ภายในปี 2100 ซึ่งยังห่างไกลจากเป้าหมาย 1.5 องศาเซลเซียสอยู่ค่อนข้างมาก โดยเมื่อสิ่งที่เกิดขึ้นจริงไม่เป็นไปตามที่คาดหวัง ความเชื่อมั่น (Trust) ที่มีต่อการผลักดันการแก้วิกฤติโลกร้อนจึงลดลงตามลำดับ ไม่ว่าจะเป็นความเชื่อมั่นต่อการออกนโยบายที่เหมาะสม เพียงพอ และตอบโจทย์ของภาครัฐ ต่อความมุ่งมั่นในการแก้ปัญหาของผู้ดำเนินนโยบาย หรือแม้แต่ความเชื่อมั่นที่มีต่อภาพความสำเร็จตามความตกลงปารีส

รูปที่ 1 : อุณหภูมิโลกที่สูงมากที่สุดเป็นประวัติศาสตร์นานถึง 13 เดือนติดต่อกัน และภัยพิบัติที่รุนแรงมากขึ้น เป็นสัญญาณเตือนถึงภัยที่กำลังเกิดขึ้นจากวิกฤติโลกร้อน

ที่มา : การวิเคราะห์โดย SCB EIC จากข้อมูลของ Copernicus Climate Change Service/ECMWF และ NOAA National Centers for Environmental Information

รูปที่ 2 : วิกฤติโลกร้อนกำลังส่งผลกระทบต่อไทยชัดเจนขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งจากอุณหภูมิที่พุ่งสูงขึ้นและปริมาณฝนที่แปรปรวนยิ่งขึ้น จนทำให้เกิดปัญหาภัยพิบัติที่สร้างความเสียหายรุนแรงขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ที่มา : การวิเคราะห์โดย SCB EIC จากข้อมูลของกรมอุตุนิยมวิทยา World Bank และ EM-DAT, CRED / UCLouvain, Brussels, Belgium

‘สามแนวทาง’ เร่งฟื้นความเชื่อมั่นและปิดช่องว่างในการแก้ปัญหาโลกร้อน

การเร่งฟื้นความเชื่อมั่นเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ หากโลกต้องการเลี่ยงผลกระทบที่เลวร้ายที่สุดของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ เนื่องจากความเชื่อมั่นเป็นหัวใจสำคัญสำหรับการสร้างความร่วมมือ เพื่อขับเคลื่อนการแก้ปัญหาโลกร้อนให้สัมฤทธิ์ผล ซึ่งจากผลการประชุมรัฐภาคีกรอบอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศสมัยที่ 28 หรือ COP28 และการประชุมสภาเศรษฐกิจโลก (World Economic Forum) ปี 2024 SCB EIC พบว่า ประชาคมโลกตัดสินใจร่วมกันที่จะใช้ 3 แนวทาง เพื่อเร่งฟื้นความเชื่อมั่นและปิดช่องว่างในการแก้ปัญหาโลกร้อน

แนวทางที่ 1 : ‘Move faster’ ต้องเร่งขับเคลื่อนให้เร็วและแรงขึ้น

สัญญาณเตือนถึงหายนะที่กำลังเกิดขึ้นจากปัญหาโลกร้อนมีความชัดเจนมากขึ้นเรื่อย ๆ แต่การแก้ปัญหากลับยังไม่ถึงไหน สะท้อนได้จากข้อมูลของโครงการสิ่งแวดล้อมแห่งสหประชาชาติ (United Nations Environment Programme : UNEP) ที่ชี้ให้เห็นว่าปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกของโลกยังคงปรับตัวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในช่วงที่ผ่านมา จาก 53.2 กิกะตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า (GtCO₂e) ในปี 2015 มาอยู่ที่ 57.4 กิกะตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า ในปี 2022 ซึ่งปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกดังกล่าวยังอยู่ในระดับที่สูงมาก เมื่อเทียบกับปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกโลกที่จะต้องลดลงมาอยู่ที่ 33.0 กิกะตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า ภายในปี 2030 เพื่อจำกัดอุณหภูมิโลกไม่ให้สูงเกิน 1.5 องศาเซลเซียส ดังนั้น ประชาคมโลกจึงมีฉันทามติร่วมกัน ที่จะเร่งขับเคลื่อนการแก้ปัญหาโลกร้อนให้เร็วและแรงขึ้น สะท้อนได้จากผลการประชุม COP28 ในปลายปี 2023 ไม่ว่าจะเป็นการที่ 133 ประเทศทั่วโลกได้ให้คำมั่นว่า จะเพิ่มกำลังการผลิตพลังงานหมุนเวียนขึ้น 3 เท่าภายในปี 2030 (เพิ่มขึ้น 16% ต่อปีในช่วงปี 2024 – 2030 เทียบกับ 9% ต่อปีในช่วงปี 2010 – 2024) หรือการที่บริษัทน้ำมันและก๊าซ 50 แห่งให้คำมั่นว่าจะลดการปล่อยก๊าซมีเทนเป็นศูนย์ภายในปี 2030 หรือแม้แต่การที่ 198 ประเทศทั่วโลกบรรลุข้อตกลงร่วมกันว่าจะ ‘เปลี่ยนผ่านออกจากเชื้อเพลิงฟอสซิล’ ซึ่งนับเป็นข้อตกลงครั้งประวัติศาสตร์ เพราะเป็นครั้งแรกที่ประชาคมโลกสามารถร่วมกันส่งสัญญาณอย่างชัดเจนเกี่ยวกับทิศทางการใช้พลังงานเชื้อเพลิงฟอสซิล จากแต่เดิมที่มีความคลุมเครือค่อนข้างมาก

นอกจากนี้ ผู้นำในเวทีสภาเศรษฐกิจโลกในปี 2024 ก็เห็นถึงความจำเป็นในการเร่งขับเคลื่อนการแก้ปัญหาโลกร้อน โดยมีข้อเสนอที่หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นการเร่งให้เกิดการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีซึ่งได้รับการพิสูจน์ว่าใช้ได้จริง

อย่างแพร่หลาย เช่น เทคโนโลยีพลังงานหมุนเวียน หรือการให้ความสำคัญกับการลดก๊าซเรือนกระจกตลอดห่วงโซ่มูลค่าขององค์กร และการเพิ่มความเข้มข้นของเป้าหมายในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกขององค์กร

แนวทางที่ 2 : ‘More inclusive’ ต้องไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง

การแก้ปัญหาโลกร้อนยังไปไม่ถึงไหน ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจำนวนมากยังไม่สามารถให้ความร่วมมือในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกได้อย่างเต็มที่ เนื่องจากมีข้อจำกัดทั้งในแง่การเข้าถึงทรัพยากรที่จำเป็นและการสูญเสียผลประโยชน์จากการแก้ปัญหาโลกร้อน ตัวอย่างเช่น ความสามารถในการเข้าถึงเงินทุนและเทคโนโลยีที่แตกต่างกันของบริษัทหรือรัฐบาลต่าง ๆ ส่งผลให้ความเร็วในการเปลี่ยนผ่านไปสู่การใช้พลังงานสะอาดแตกต่างกัน หรือแรงงานที่พึ่งพารายได้จากอุตสาหกรรมเชื้อเพลิงฟอสซิลขาดแรงจูงใจที่จะให้ความร่วมมือ เนื่องจากการเปลี่ยนผ่านไปสู่พลังงานสะอาดจะส่งผลเสียโดยตรงต่อรายได้ของแรงงาน เป็นต้น

อย่างไรก็ดี การแก้ปัญหาโลกร้อนจะประสบความสำเร็จได้จะต้องอาศัยความร่วมมืออย่างจริงจังจากทุกภาคส่วน ดังนั้น ผู้นำในเวทีสหประชาชาติโลกในปี 2024 จึงเน้นย้ำถึงความจำเป็นที่จะต้องขับเคลื่อนการแก้ปัญหาโลกร้อนโดยไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง ซึ่งมีข้อเสนอที่สำคัญ เช่น การมีมาตรการให้ความช่วยเหลือโดยตรงต่อกลุ่มเปราะบางที่ได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนผ่าน อาทิ กลุ่มผู้มีรายได้น้อยที่ใช้สินค้าหรือพึ่งพารายได้จากอุตสาหกรรมเชื้อเพลิงฟอสซิล การผลักดันการลงทุนไปยังประเทศ ภูมิภาคหรือชุมชน ที่จะช่วยลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกได้มากที่สุด และการสร้างงานและส่งเสริมทักษะใหม่ ๆ ให้กับกลุ่มแรงงานที่จะได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนผ่าน

แนวทางที่ 3 : ‘Beyond net zero’ ต้องคำนึงถึงการฟื้นฟูธรรมชาติ (Nature positive) ควบคู่กันไปด้วย

วิกฤตการสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพและวิกฤตโลกร้อนมีความเชื่อมโยงกันชนิดที่ไม่สามารถแยกออกจากกันได้ ตัวอย่างเช่น อุณหภูมิน้ำทะเลที่สูงขึ้นจากภาวะโลกร้อน จะมีส่วนทำให้หญ้าทะเลซึ่งเป็นแหล่งกักเก็บคาร์บอนที่มีประสิทธิภาพสูงเกิดความเสื่อมโทรมและตายในที่สุด ซึ่งเมื่อหญ้าทะเลตาย คาร์บอนที่ถูกดูดซับเอาไว้ก็จะถูกปล่อยไปสู่ชั้นบรรยากาศ โดยเมื่อคาร์บอนในชั้นบรรยากาศเพิ่มขึ้น โลกก็จะร้อนขึ้น ซึ่งจะเป็นปัญหาวนเวียนกันไปไม่รู้จบ

ทั้งนี้ประชาคมโลกได้ส่งสัญญาณอย่างชัดเจนถึงความสำคัญในการจัดการปัญหาโลกร้อนควบคู่กับการฟื้นฟูธรรมชาติ ไม่ว่าจะเป็นการที่องค์กรเกษตรชั้นนำของโลกมากกว่า 25 องค์กร ได้มีการประกาศในเวทีการประชุม COP28 ว่าจะเร่งผลักดันให้เกิดการทำการเกษตรที่จะช่วยฟื้นฟูความหลากหลายทางชีวภาพในพื้นที่กว่า 1,000 ล้านไร่ (6.8 เท่าของพื้นที่ทำการเกษตรของไทย) ภายในปี 2030 หรือแม้แต่ในเวทีการประชุมสหประชาชาติโลกปี 2024 ที่มีการเปิดตัวของ 320 บริษัท ซึ่งจะเริ่มเปิดเผยรายงานข้อมูลของบริษัทที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้สาธารณะชนได้รับทราบ

อนาคตอุตสาหกรรมไทยจะได้รับผลกระทบอย่างไร?

ประชาคมโลกส่งสัญญาณชัดเจนถึงแนวทางการแก้ปัญหาโลกร้อน ไม่ว่าจะเป็นการเร่งขับเคลื่อนการเปลี่ยนผ่านไปสู่เศรษฐกิจคาร์บอนต่ำที่เร็วและแรงขึ้น (Move faster) การสร้างความร่วมมือที่ไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง (More inclusive) และการฟื้นฟูธรรมชาติควบคู่ไปกับการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก (Beyond net zero) ซึ่งสามแนวทางดังกล่าวจะกระทบต่ออนาคตของอุตสาหกรรมไทยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ โดย SCB EIC วิเคราะห์และแบ่งอุตสาหกรรมที่จะได้รับผลกระทบออกเป็นสองกลุ่ม คือ กลุ่มที่มีโอกาสเติบโตมากขึ้นและกลุ่มที่จะต้องเร่งปรับตัว

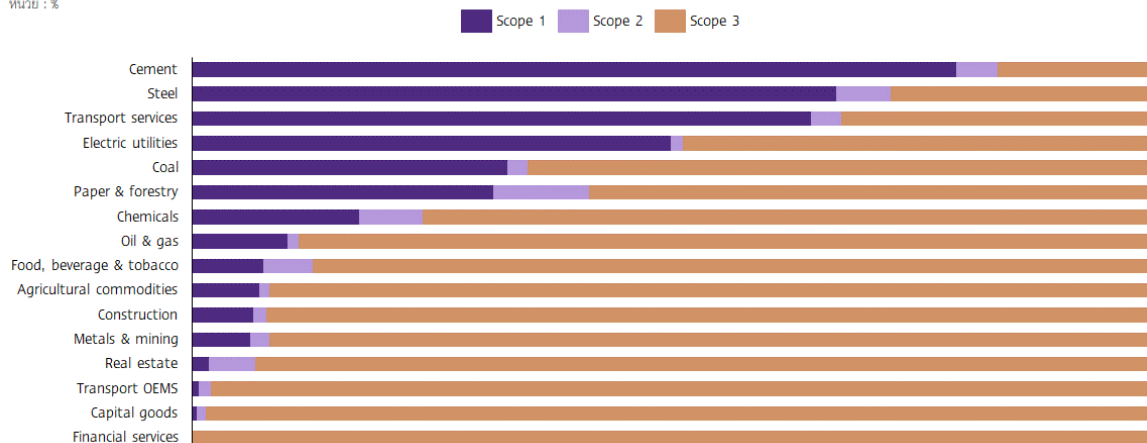
กลุ่มอุตสาหกรรมที่มีโอกาสเติบโตมากขึ้น มี 6 กลุ่ม คือ 1) **กลุ่มอุตสาหกรรมที่อยู่ในห่วงโซ่อุปทานของพลังงานหมุนเวียน** เช่น โรงไฟฟ้าจากพลังงานแสงอาทิตย์ แผงโซลาร์ ซึ่งคาดว่าจะได้รับการสนับสนุนจากนโยบายภาครัฐเพิ่มขึ้น จากความมุ่งมั่นที่จะเร่งการเปลี่ยนผ่านจากพลังงานเชื้อเพลิงฟอสซิลสู่พลังงานสะอาด โดยล่าสุดในร่างแผนพัฒนาไฟฟ้าฉบับใหม่ PDP 2024 ได้มีการเพิ่มสัดส่วนการผลิตไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียนเป็น 51% ในปี 2037 จากแผนเดิมที่ตั้งเป้าไว้เพียง 36% ทั้งนี้มีโอกาสที่เป้าหมายดังกล่าวจะถูกผลักดันให้บรรลุผลรวดเร็วกว่าระยะเวลาที่วางเอาไว้ด้วย 2) **กลุ่มอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการยกระดับประสิทธิภาพการใช้พลังงาน (Energy efficiency)** อาทิ ธุรกิจโทรคมนาคม ธุรกิจอิเล็กทรอนิกส์ ที่ความต้องการใช้จะเพิ่มขึ้น จากการที่อุตสาหกรรมต่าง ๆ มีการนำเทคโนโลยีดิจิทัล มาช่วยยกระดับประสิทธิภาพการใช้พลังงานอย่างแพร่หลายมากขึ้น 3) **กลุ่มอุตสาหกรรมที่อยู่ในห่วงโซ่อุปทานของรถไฟฟ้า** เช่น ผู้ผลิตรถยนต์ไฟฟ้า แบตเตอรี่ สถานีชาร์จ ที่ความต้องการใช้ที่จะเพิ่มขึ้น ตามความพยายามในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกของภาคส่วนต่าง ๆ ที่เร่งตัวขึ้น รวมถึงยังเป็นกลุ่มธุรกิจที่ภาครัฐให้การสนับสนุนจากมาตรการอุดหนุนการผลิตและการบริโภค อาทิ การยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล และการให้เงินอุดหนุนแก่ผู้ซื้อรถยนต์ไฟฟ้า 4) **กลุ่มอุตสาหกรรมจัดการของเสีย (Waste management)** อาทิ ธุรกิจรีไซเคิล ธุรกิจจัดการขยะและน้ำเสีย ที่นอกจากจะช่วยลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก ยังจะช่วยลดการทำลายทรัพยากรธรรมชาติ ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก ควบคู่ไปกับการฟื้นฟูธรรมชาติ 5) **กลุ่มอุตสาหกรรมวัสดุฐานชีวภาพ (Bio-based materials)** เช่น พลาสติกชีวภาพ บรรจุภัณฑ์ฐานชีวภาพ ที่มีความต้องการใช้เพิ่มขึ้น เพื่อทดแทนวัสดุที่ผลิตจากทรัพยากรฟอสซิลที่จะปรับตัวลดลงในอนาคต ตามการเปลี่ยนผ่านออกจากเชื้อเพลิงฟอสซิล และสุดท้าย 6) **กลุ่มอุตสาหกรรมเชื้อเพลิงคาร์บอนต่ำ** เช่น เชื้อเพลิงอากาศยานยั่งยืน (Sustainable Aviation Fuel) ที่ความต้องการใช้จะปรับตัวเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะจากกลุ่มอุตสาหกรรมที่ยังไม่สามารถเปลี่ยนมาใช้พลังงานไฟฟ้าทดแทนพลังงานฟอสซิลอย่างเช่น อุตสาหกรรมการบิน

กลุ่มอุตสาหกรรมที่จะต้องเร่งปรับตัว จากความท้าทายที่จะปรับตัวเพิ่มขึ้นมี 3 กลุ่ม คือ 1) **กลุ่มอุตสาหกรรมที่มีการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสูง** อาทิ น้ำมันและก๊าซ โรงไฟฟ้าจากเชื้อเพลิงฟอสซิล เคมีภัณฑ์ วัสดุก่อสร้าง (เหล็ก ซีเมนต์) อะลูมิเนียม ขนส่ง และรถยนต์สันดาปภายใน (รถน้ำมัน) โดยอุตสาหกรรมกลุ่มนี้จะได้รับแรงกดดันให้เร่งลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกผ่านมาตรการต่าง ๆ เพิ่มขึ้น เช่น มาตรฐานการจัดกลุ่มกิจกรรมสำหรับประเมินการดำเนินธุรกิจที่คำนึงถึงสิ่งแวดล้อม (Taxonomy) ภาษีคาร์บอน และระบบซื้อขายสิทธิในการปล่อยก๊าซเรือนกระจก เป็นต้น 2) **กลุ่มอุตสาหกรรมที่ส่งผลกระทบต่อความหลากหลายทางชีวภาพสูง** เช่น เกษตรและอาหาร เหมืองแร่ เคมีภัณฑ์ ที่จะได้รับแรงกดดันจากผู้บริโภคและนักลงทุนให้ปรับกระบวนการดำเนินธุรกิจให้ช่วยฟื้นฟูความหลากหลายทางชีวภาพ และ 3) **กลุ่มอุตสาหกรรมที่เป็นส่วนหนึ่งของห่วงโซ่อุปทานโลก** อาทิ อิเล็กทรอนิกส์ รถยนต์สันดาปภายในและชิ้นส่วน เกษตรและอาหาร จะถูกแรงกดดันจากคู่ค้าให้ลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก เนื่องจากแนวทางการแก้ปัญหาโลกร้อนที่เร็วและแรงขึ้น จะทำให้ธุรกิจที่มีเป้าหมายการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสุทธิลงเหลือศูนย์ (Net zero) หันมาให้ความสนใจกับการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกตลอดห่วงโซ่มูลค่าขององค์กรมากขึ้น เพราะการปล่อยก๊าซเรือนกระจกโดยส่วนใหญ่ของแต่ละธุรกิจ เป็นการปล่อยทางอ้อมซึ่งเกิดขึ้นตลอดห่วงโซ่มูลค่าขององค์กร (scope 3) (รูปที่ 3) **อนึ่ง อุตสาหกรรมทั้ง 3 กลุ่มนี้ จะยังสามารถเติบโตต่อได้ หากสามารถปรับตัวให้สอดคล้องกับแนวทางแก้ปัญหาโลกร้อนหรือมีการแสวงหาโอกาสทางธุรกิจใหม่ ๆ ที่จะช่วยสนับสนุนการเปลี่ยนผ่านไปสู่เศรษฐกิจคาร์บอนต่ำและการฟื้นฟูธรรมชาติ**

รูปที่ 3 : การปล่อยก๊าซเรือนกระจกโดยส่วนใหญ่ของแต่ละธุรกิจ เป็นการปล่อยทางอ้อมซึ่งเกิดขึ้นตลอดห่วงโซ่มูลค่าขององค์กร (scope 3)

การปล่อยก๊าซเรือนกระจกจำแนกตาม Scope ของธุรกิจต่าง ๆ ปี 2021

หน่วย : %

หมายเหตุ : Scope 1 การปล่อยก๊าซเรือนกระจกทางตรงจากการแปรรูปสินค้า Scope 2 การปล่อยก๊าซเรือนกระจกทางอ้อมจากการผลิตไฟฟ้าที่ซื้อมาใช้ในองค์กร

ที่มา : การวิเคราะห์โดย SCB EIC จากข้อมูลของ CDP

กลยุทธ์การปรับตัวของภาคอุตสาหกรรม

เป็นที่ทราบกันดีว่า การปรับตัวของธุรกิจให้ตอบสนองต่อสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลง คือ หัวใจสำคัญที่จะทำให้ธุรกิจสามารถอยู่รอดและเติบโตได้ โดยการล้มหายตายจากของธุรกิจหลังเผชิญวิกฤติ COVID-19 เป็นตัวอย่างที่สะท้อนให้เห็นว่า ‘การปรับตัว’ เป็นหนทางเดียวที่จะทำให้ธุรกิจดำเนินต่อไปได้ ซึ่งในรอบ 10 ปีที่ผ่านมา ธุรกิจไทยต้องปรับตัวเพื่อตอบสนองต่อความท้าทายที่หลากหลาย ทั้งความไม่แน่นอนของภาวะเศรษฐกิจ คลื่นการเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยี กระแสความยั่งยืน และความขัดแย้งทางภูมิรัฐศาสตร์ โดยแนวทางการแก้ปัญหาโลกร้อนที่เร็วและแรงขึ้น กำลังกลายเป็นอีกหนึ่งความท้าทายสำคัญที่ธุรกิจไทยต้องปรับตัวให้เท่าทัน

SCB EIC มองว่า การลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก (Decarbonization) กำลังกลายเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้สำหรับธุรกิจที่ต้องการเติบโตอย่างยั่งยืนในอนาคต เนื่องจากในระยะต่อไป บริษัทและประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกที่มีเป้า Net zero จะมีการนำปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกของคู่ค้าหรือซัพพลายเออร์มาใช้เป็นปัจจัยชี้ขาดในการเลือกซื้อวัตถุดิบและบริการจากซัพพลายเออร์มากขึ้น ซึ่งในปัจจุบัน มีประเทศและบริษัทจำนวนมากที่มีการตั้งเป้าหมาย Net zero แล้ว โดยจากข้อมูลของกลุ่มความร่วมมือด้านการติดตามการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกทั่วโลก (Net zero tracker) ณ ก.ค. 2024 พบว่า มีประเทศจำนวนมากถึง 149 ประเทศตั้งเป้าหมาย Net zero แล้ว ซึ่งประเทศเหล่านี้มี GDP รวมกันคิดเป็นสัดส่วนสูงถึง 92% ของ GDP โลก นอกจากนี้ ในบรรดาบริษัทจดทะเบียนที่มีรายได้มากที่สุดในโลกจำนวน 1,978 แห่งนั้น มีจำนวนบริษัทสูงถึง 1,173 บริษัท (59%) ที่มีการตั้งเป้าหมาย Net zero

ผู้ประกอบการควรหันมาลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในกระบวนการดำเนินธุรกิจอย่างจริงจัง ซึ่งสามารถดำเนินการผ่าน 5 ขั้นตอน ดังนี้ 1) **ประเมินการปล่อยก๊าซเรือนกระจกขององค์กร** ขั้นตอนนี้จะทำให้ผู้ประกอบการทราบว่าต้องลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในกิจกรรมไหนในการดำเนินธุรกิจ 2) **ตั้งเป้าหมายลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกขององค์กร** ให้สอดคล้องกับแนวปฏิบัติหรือมาตรฐานของอุตสาหกรรม โดยมาตรฐาน SBTi (Science Based Targets initiatives)¹ เป็นมาตรฐานการตั้งเป้าหมาย Net zero ที่มีการใช้อย่างแพร่หลายในระดับสากล 3) **ค้นหาเทคโนโลยีและกลยุทธ์ที่จะช่วยลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก** โดยต้องประเมินความคุ้มค่าและความเป็นไปได้ในการนำเทคโนโลยีต่าง ๆ มาประยุกต์ใช้ 4) **ดำเนินการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก** ผ่านการสร้างกลไกในองค์กรที่จะช่วยให้การดำเนินการตามแผนการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกบรรลุผล เช่น การกำหนดค่าตอบแทนของผู้บริหารให้ยึดโยงกับผลการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกขององค์กร และ 5) **ติดตาม ประเมินและรายงานผลการดำเนินงานต่อสาธารณะ** เพื่อให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียได้ทราบถึงความคืบหน้าในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกอย่างต่อเนื่อง

ในขณะเดียวกัน ผู้ประกอบการควรแสวงหาโอกาสทางธุรกิจใหม่ ๆ ไม่ว่าจะเป็นการมองหาโอกาสเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งในห่วงโซ่อุปทานของ 6 กลุ่มอุตสาหกรรมที่มีโอกาสเติบโตมากขึ้น ดังที่กล่าวไปตอนต้น หรือการใช้ประโยชน์จากแหล่งเงินทุนสีเขียว (Green finance) เพื่อสร้างสินค้าและบริการใหม่ ๆ ที่ตอบสนองต่อระบบเศรษฐกิจคาร์บอนต่ำและช่วยฟื้นฟูธรรมชาติ เช่น การผลิตสินค้าเกษตรคาร์บอนต่ำ หรือ โรงแรมสีเขียว เป็นต้น

บทบาทของภาครัฐ

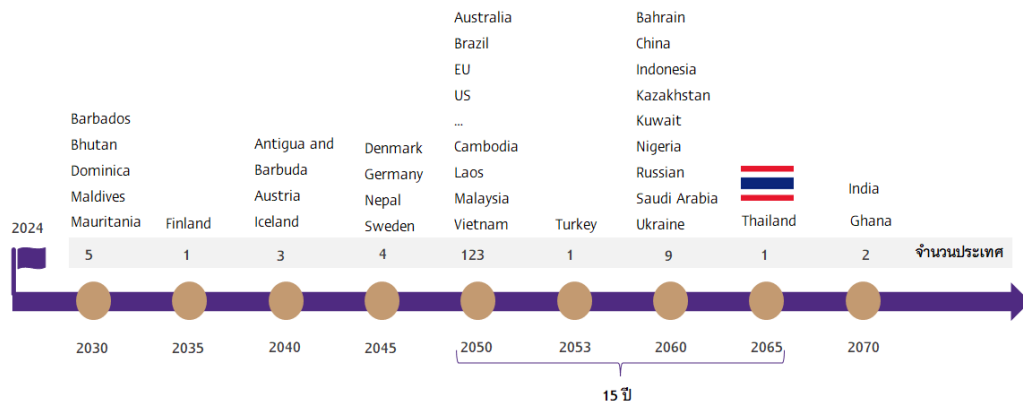
การมุ่งสู่เศรษฐกิจคาร์บอนต่ำ จะต้องอาศัยความร่วมมือของทุกภาคส่วนอย่างต่อเนื่องไปอีกอย่างน้อย 20 ปี ซึ่งภาคเอกชนเพียงลำพังจะไม่สามารถผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนผ่านขนาดใหญ่ จนนำไปสู่ความสำเร็จได้ แต่ยังคงอาศัยการสนับสนุนอย่างจริงจังจากภาครัฐ โดย SCB EIC มองว่า ภาครัฐสามารถมีบทบาทสนับสนุนการปรับตัวของภาคเอกชนได้อย่างน้อย 2 ประการ ดังนี้

ประการแรก ปรับเป้าหมาย Net zero ให้เร็วขึ้น จากปี 2065 เป็น 2050 ให้สอดคล้องกับแนวทางโลก ประเทศไทยยังคงตามหลังหลายประเทศในด้านการตั้งเป้าหมายลดก๊าซเรือนกระจก โดยจากข้อมูลของกลุ่มความร่วมมือด้านการติดตามข้อมูลการปล่อยก๊าซเรือนกระจกทั่วโลก (Net zero tracker) พบว่า ประเทศไทยตั้งเป้าหมายปีที่จะบรรลุ Net zero ช้ากว่า 123 ประเทศถึง 15 ปี และถ้าไม่นับรวมประเทศกานาและอินเดีย ไทยจะกลายเป็นประเทศที่มีเป้าหมาย Net zero ‘ช้าที่สุด’ ในกลุ่มประเทศที่มีเป้าหมาย Net zero (รูปที่ 4) ซึ่งการบรรลุเป้าหมาย Net zero ที่ช้ากว่าหลายประเทศ ทำให้ไทยมีความเสี่ยงสูงที่จะหลุดออกจากวงจรการค้าโลกในอนาคตเนื่องจากประเทศและบริษัทต่าง ๆ ที่มีเป้าหมาย Net zero เร็วกว่าในปี 2050 มีแนวโน้มที่จะเลือกซื้อสินค้าและบริการเฉพาะจากประเทศและบริษัทที่มีเป้าหมาย Net zero ไม่ช้าไปกว่าเป้าหมายที่ประเทศหรือบริษัทของตนเองกำหนดไว้ โดย SCB EIC มองว่า แนวทางในการแก้ปัญหาโลกร้อนที่เร็วและแรงขึ้น เป็นหน้าต่างแห่งโอกาสที่ไทยจะใช้ปรับเป้าหมาย Net zero ให้เร็วขึ้น 15 ปี เป็นปี 2050

¹ Science Based Targets initiative (SBTi) เป็นความร่วมมือขององค์กรระดับโลก เช่น UN เพื่อช่วยภาคธุรกิจในการกำหนดเป้าหมาย Net zero ให้สอดคล้องกับหลักการทางวิทยาศาสตร์

รูปที่ 4 : ถ้าไม่นับรวมประเทศกานาและอินเดีย ไทยจะกลายเป็นประเทศที่มีเป้าหมาย Net zero ‘ช้าที่สุด’ ในกลุ่มประเทศที่ตั้งเป้าหมาย Net zero

จำนวนประเทศในโลกที่ตั้งเป้าหมาย Net zero ตามปีต่าง ๆ

ที่มา : การวิเคราะห์โดย SCB EIC จากข้อมูลของ Net zero tracker

ประการที่สอง เร่งออกมาตรการสนับสนุนให้ธุรกิจและครัวเรือนปรับพฤติกรรมการผลิตและการบริโภคไปในทิศทางที่นำไปสู่การบรรลุเป้าหมาย Net zero โดยมาตรการสนับสนุน ไม่ว่าจะเป็นกฎระเบียบ หรือมาตรการกลไกทางเศรษฐกิจและการเงินที่ออกโดยภาครัฐมีความสำคัญมาก เพราะเป็นกลไกที่จะช่วยให้การเปลี่ยนผ่านที่ต้องใช้ระยะเวลาและต้องอาศัยความร่วมมือร่วมใจของทุกภาคส่วน สามารถสัมฤทธิ์ผลได้ในที่สุด ดังนั้น การเร่งออกกฎระเบียบและมาตรการต่าง ๆ ที่จะช่วยให้ไทยบรรลุเป้าหมาย Net zero เช่น พ.ร.บ. การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและแผนพลังงานแห่งชาติ จึงมีความสำคัญเป็นอย่างมากต่อการดำเนินการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกของภาคเอกชน ทั้งนี้มาตรการสนับสนุนสามารถแบ่งออกได้เป็นสองส่วน ส่วนแรก คือ **การออกมาตรการสร้างแรงจูงใจ**สำหรับผู้ประกอบการและผู้บริโภคที่มีความพร้อมด้านทรัพยากรแต่ขาดแรงจูงใจในการปรับตัว ตัวอย่างเช่น กฎหมายลดอัตราเงินเฟ้อ หรือ IRA (Inflation Reduction Act) ของสหรัฐฯ มีการมอบเครดิตภาษี (จำนวนเงินที่หักออกจากจำนวนภาษีที่ต้องจ่าย) ให้กับอุตสาหกรรมต่าง ๆ ที่หันมาใช้พลังงานหมุนเวียนทดแทนการใช้เชื้อเพลิงฟอสซิล หรือมีการให้เครดิตภาษีกับผู้บริโภคที่หันมาซื้อรถยนต์ไฟฟ้า เป็นต้น ส่วนที่สอง คือ **การออกมาตรการช่วยเหลือ**สำหรับผู้ประกอบการหรือผู้บริโภคที่ขาดทรัพยากรที่จำเป็นสำหรับการปรับพฤติกรรม เช่น การสนับสนุนสินเชื่อดอกเบี้ยต่ำสำหรับผู้ประกอบการที่ขาดแคลนเงินลงทุน หรือการสนับสนุนเงินทุนแก่กลุ่มผู้มีรายได้น้อย เพื่อนำไปปรับปรุงบ้านพักให้สามารถประหยัดการใช้พลังงานมากขึ้น เป็นต้น

SCB EIC มองว่า การปรับเป้าหมาย Net zero ให้เร็วขึ้นและการเร่งออกมาตรการสนับสนุนการบรรลุเป้าหมาย Net zero ของภาครัฐ นอกจากจะช่วยให้เพิ่มขีดความสามารถในการดึงดูดการลงทุนแล้ว ยังเป็นการช่วยสนับสนุนอุตสาหกรรมของไทยโดยเฉพาะอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดเล็กให้สามารถปรับเปลี่ยนไปสู่เศรษฐกิจคาร์บอนต่ำได้อย่างทันทั่วถึง

ประชาคมโลกตัดสินใจร่วมกันที่จะเร่งแก้ปัญหาโลกร้อน โดยไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลังและไม่ละเลยการฟื้นฟูธรรมชาติ ดังนั้น ภาครัฐและเอกชนไทยควรปรับแนวทางให้สอดคล้องกับจังหวะก้าวของโลก เพื่อให้อุตสาหกรรมไทยเติบโตอย่างยั่งยืนและช่วยส่งต่อโลกที่ดีขึ้นให้คนรุ่นต่อไป

บทวิเคราะห์โดย... <https://www.scbeic.com/th/detail/product/addressing-global-warming-270824>

Disclaimer: This article is made by The Siam Commercial Bank ("SCB") for the purpose of providing information and analysis only. Any information and analysis herein are collected and referred from public sources which may include economic information, marketing information or any reliable information prior to the date of this document. SCB makes no representation or warranty as to the accuracy, completeness and up-to-dateness of such information and SCB has no responsibility to verify or to proceed any action to make such information to be accurate, complete, and up-to-date in any respect. The information contained herein is not intended to provide legal, financial or tax advice or any other advice, and it shall not be relied or referred upon proceeding any transaction. In addition, SCB shall not be liable for any damages arising from the use of information contained herein in any respect.

ผู้เชี่ยวชาญวิเคราะห์

ดร.เกียรติศักดิ์ คำสี (kaittisak.kumse@scb.co.th)

นักวิเคราะห์อาวุโส

INDUSTRY ANALYSIS

ดร. สมประวิณ มั่นประเสริฐ

รองผู้จัดการใหญ่ ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร กลุ่มงาน Economic Intelligence Center (EIC)

และรองผู้จัดการใหญ่ ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร กลุ่มงานกลยุทธ์องค์กร

ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน)

ปราณิดา ศยามานนท์

ผู้อำนวยการฝ่าย Industry Analysis

โชติกา ชุ่มมี

ผู้จัดการกลุ่มธุรกิจสินค้าเกษตรและอุตสาหกรรมการผลิต

ดร.เกียรติศักดิ์ คำสี

นักวิเคราะห์อาวุโส

ฐิตา เกกานนท์

นักวิเคราะห์อาวุโส

จิรภา บุญพาสุข

นักวิเคราะห์

ชยานิศ สมสุข

นักวิเคราะห์

ท่านพึงพอใจต่อบทวิเคราะห์นี้เพียงใด?

ความเห็นของท่าน สำคัญกับเรา

ร่วมตอบแบบสอบถาม 6 ข้อ
เพื่อนำไปพัฒนาระบบวิเคราะห์ของ
SCB EIC ต่อไป

คลิกเพื่อทำ
แบบสอบถาม

“Economic and business
intelligence for effective
decision making”

ECONOMIC INTELLIGENCE CENTER

ศูนย์วิจัยเศรษฐกิจและธุรกิจ ธนาคารไทยพาณิชย์

เจาะลึก
สถานการณ์เศรษฐกิจ

เกาะติด
การเปลี่ยนแปลงที่ส่งพล
ต่อภาคธุรกิจ

อัปเดต
ประเด็นร้อนที่ไม่ควรพลาด

Stay connected

Find us at

@scbeic |

www.scbeic.com